

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 95 0 К 000017 10 Кжж
Бања Лука, 13.7.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и мр Велка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Д. К., због кривичног дјела повреда људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца из Требиња, изјављеној против пресуде Окружног суда у Требињу број 95 0 К 000017 09 Кжж од 17.02.2010. године, након одржане сједнице трећестепеног вијећа, којој су присуствовали замјеник главног републичког тужиоца, Бранка Милошевић и бранилац оптуженог, адвокат Ј. М. из Т., а одсуству уредно обавјештеног оптуженог, донио је дана 13.7.2010. године

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Требињу и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број 95 0 К 000017 09 Кжж од 17.02.2010. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Требињу број 95 0 К 000017 09 Кжж од 17.02.2010. године, која је донесена након укидања првостепене пресуде Основног суда у Требињу, број 95 0 К 000017 08 К од 22.9.2009. године и након одржаног претреса пред другостепеним судом, оптужени Д. К. је, на основу члана 298. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку – Пречишћени текст (у даљем тексту ЗКП – Пречишћени текст), ослобођен од оптужбе због кривичног дјела повреда људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту КЗ РС). На основу члана 108. став 4. ЗКП – Пречишћени текст, оштећени Љ. Б., са имовинскоправним захтјевом, упућен је на парницу. На основу члана 100. став 1. истог Закона, трошкови кривичног поступка пали су на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни тужилац из Требиња, због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда периначи и оптужени огласи кривим, и да му се за то изрекне одговарајућа кривична санкција, или да се та пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом. Суштину жалбених приговора чини тврдња да другостепени суд није извршио правилну оцјену спроведених докази, а посебно исказа свједока оштећеног Љ. Б., који је објективан, детаљан и увјерљив, а који је потврђен исказима свједока С. В. и полицајца Р. Ј., те другим објективним доказима.

У одговору на жалбу, бранилац оптуженог, адвокат Ј. М. из Т., је предложио да се жалба окружног тужиоца из Требиња одбије, као неоснована и побијана пресуда потврди.

У сједници трећестепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, која је одржана у складу са одредбом члана 318. став 4. ЗКП- Пречишћен текст, у одсуству уредно обавијештеног оптуженог, замјеник главног републичког тужиоца је изложила жалбу окружног тужиоца из Требиња, остајући код разлога садржаних у образложењу жалбе и приједлога. Бранилац оптуженог је изложио одговор на жалбу, остајући у цјелости код истог.

Испитујући побијану пресуду у оном дијелу који се побија жалбом, у смислу одредбе члана 320. ЗКП – Пречишћен текст, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Приговорима жалбе се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак садржан у образложењу побијане другостепене пресуде, да није доказано да је оптужени Д. К., критичног дана, као службено лице, полицајац ПС у Н., радећи на пословима обезбјеђења проласка колоне навијача фудбалског клуба П. из Б., злоупотребио свој службени положај, употребом прекомјерне и неоправдане силе, те повриједио људско достојанство оштећеног Љ. Б., и тиме починио кривично дјело, за које се оптужницом терети.

Ово ради тога што чињеничне тврдње оптужбе, у својим сагласним исказима у истрази и на главном претресу пред првостепеним судом, те претресу пред другостепеним судом, није потврдио нити један од саслушаних свједока оптужбе, полицајци Р. Ј., М. С. и Д. З., а у одлучном дијелу исказа ни свједок С. В., који је пријатељ оштећеног, и који је, критичне прилике, био с њим у возу. Дакле, како се то правилно закључује у побијаној пресуди, чињеничне тврдње оптужбе о почињењу дјела за које се оптужени терети, потврђује у свом исказу само оштећени Љ. Б. У таквој ситуацији противрјечних исказа, у складу са одредбом члана 304. став 7. ЗКП – Пречишћени текст, другостепени суд је у образложењу побијане пресуде извршио детаљну анализу садржаја, а затим и оцјену вјеродостојности тих противрјечних исказа, те дао ваљане разлоге, које, као мјеродавно образложене, прихвата и овај суд и чија правилност се аргументима

жалбе не може оспорити. Ради тога је неоснована тврдња жалбе да је првостепени суд приликом оцјене доказа, требао поклонити вјеру исказу оштећеног, јер је он објективан и увјерљив, те потврђен исказима свједока В. и Ј., јер такве тврдње не налазе упоришта у садржају њихових исказа. Сви саслушани свједоци оптужбе, полицајци који су били на лицу мјеста, а у одлучном дијелу и свједок В., те оптужени у свом исказу, сагласно потврђују динамику развоја догађаја, како у погледу почетка вербалне провокације, када је са мјеста сувозача, из возила марке „Audi“ којим је управљао В., оштећени Љ. Б. започео вербалну провокацију, ријечима увредљивог садржаја („види ових ј... и матер“), те да није поступио по наредби овлаштеног службеног лица, и у видно пијаном стању се удаљио са лица мјеста и прешао у друго возило марке „Pasa“ без регистарских таблица, па је по заустављању тог возила од стране друге патроле полиције, са задњег сједиште возила, одбијајући поновни захтјев да изађе из возила, први ударио оптуженог објема ногама у предјелу грудног коша, након чега је оптужени употребио гумену палицу и ударио оштећеног више пута по тијелу, те су обојица испала из возила на асвалтну подлогу, а полицајац Ђ. Р. је, стављањем службене лисице, савладао оштећеног.

Дакле, супротно тврдњама жалбе, одлучну чињеницу пружања активног отпора од стране оштећеног и физичког напада на оптуженог, који је критичне прилике обављао послове овлаштеног службеног лица, потврђују свједоци Р. Ј. и Д. З., и како то правилно закључује побијана пресуда „у нешто блажем облику“ и свједок С. В., који је потврдио почетак вербалне провокације и садржај увриједљивих ријечи, али не зна да ли их је оштећени упутио полицајцима, те да је видио како Б. „одгурује оптуженог из аута“.

Надаље, како се то правилно закључује у побијаној пресуди, нико од свједока који су били на лицу мјеста, осим оштећеног, не потврђује чињеничне тврдње оптужбе, да га је оптужени први ударио више пута шаком у предјелу главе, док је био на задњем сједишту возила, а налаз вјештака др Д. М. (повреда настала дјеловањем тупе силе глатких облика, гума – дрвена шипка, заобљена, а долази у обзир и ударац песницом, силом, средње јачине интензитета), у погледу механизма повређивања оштећеног, у повезаности са прихваћеним сагласним и дослиједним исказима свједока, представља ваљану чињеничну основу за закључак да су повреде код оштећеног настале од гумене палице, чију употребу оптужени и не спори, предузету у циљу одбијања напада од себе и савладавања отпора оштећеног у онемогућавању овлаштеног службеног лица при вршењу службене дужности, у складу са Правилником о начину вршења послова службе јавне безбједности (члан 92. до 94.)

Цјенећи све наведено, овај суд налази да се приговорима жалбе не може оспорити правилност оцјене свих спроведених доказа, и то исказа свједока полицајца који су били на лицу мјеста, оштећеног, свједока В. и исказа оптуженог, и то њихове оцјене појединачно и у међусобној повезаности, управо на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП- Пречишћен текст, и на њима заснован закључак, да није доказано да је оптужени починио кривично дјело повреда

људског достојанства злоупотребом службеног положаја или овлашћења из члана 359. КЗ РС, за које се терети.

Слиједом таквог закључка, другостепени суд је, правилном примјеном одредбе члана 298. став 1. тачка в) ЗКП – Пречишћени текст, а услед недостатака доказа, оптуженог ослободио од оптужбе.

Из наведених разлога, овај суд налази да жалба тужиоца није основана, па је примјеном одредбе члана 327. ЗКП - Пречишћен текст, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

Желимир Барић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић